

CUMALI SEVER

Bilge Kankam ile Hayata-1



Cumali Sever

Bir bahar günü doğdu insanların dünyasına. Hayat masal gibiydi sanki. Önce harfleri duydu, sonra hece hece konuştu. Derken koştu okula ve kitapların dünyasına kavuştu. Kollarını açmış kitapların sayfalarıyla kucaklaştı ve kitapların dünyasında buluştu aşkla, heyecanla, merakla...

'Hangisi daha gerçekti acaba?' diye zihninde sorular uçtu. Hangisi daha samimi, hangisi daha kucaklayıcı? Kitapların mı yoksa insanların dünyası mı?

İnsanların dünyasına daldıkça zorlaştı hayat, kitapların dünyasına baktıkça kendisiyle ve gerçeklerle hesaplaştı, her engeli kitaplarla aştı.

Bir rüyası vardı: "Kitapların kanatlarında ve aydınlığında dünya, felaket rüyalarından uyanacak ve huzura kavuşacaktı." Sonunda kararını verdi; "Kitapların dünyası, insanların dünyasına ışık verdikçe hayat güzelleşecekti." O zaman gerçek dünyada, yani kitapların dünyasında kalmalıydı. Kitaplarla yaşamalı, her sorunu kitaplarla aşmalıydı. Kitaplar yaşadıkça kendisi de yaşayacak, kitaba adayacaktı kendisini.

Kendisini kitaplara adamayanların aldanacaklarını çok iyi biliyordu ve kitabın gücünü tüm yüreklilikle bütün dünyaya haykırmaya söz verdi. Bu inançla, bu gayeyle binlerce okuyucusu ile buluştu, seminerler düzenledi.

Beşinci kitabını yayına hazırlayan yazar, evli ve iki çocuk babasıdır.

Teşekkür

Kitap gönderen, düşünmeyi düşündüren, kelimeyi söyleten, ağaçları ve kalemi yaratan Rabbimize şükürler olsun.

Kitabın basılmasında bize güvenen Hayat Yayın Grubu ailesine; kitabın yazılış aşamasında desteğini esirgemeyen eşime; dualarını her an hissettiğim anne ve babama; yeni kitabımın ne zaman çıkacağını sorarak beni sürekli teşvik eden sevgili okurlarıma teşekkür ederim.

İthaf

*Daha iyi bir dünya için
İçinde kocaman bir sevda barındıran
Tüm bahar kokulu çocuklara*

İÇİNDEKİLER

Vatansever	11
Söz Konusu Vatanı	14
Beklenen Sensin	18
Kelimelerin Denizinde Yıkanmak	23
İçinden Gelen Sese Kulak Ver!	28
Son Kullanma Tarihi	33
İyiliğin Gücü	37
Kendini Kendi Haline Bırakmayasın!	40
Yavaş Yavaş	44
Akıl Toprağın Bereketli Olsun	46
Memleket Kadar Büyük Yürek!	51
Çanakkale’yi Asla Unutma!	56
Çanakkale” Demek Ne Demek?	60
Allah En Büyüktür!	64
21. Yüzyılın Fatihleri	70
Düşmek, Kalkmak İçindir	75
İlk Farz Nedir?	79
“SİS” Formülü İle Hayatının Sistemini Kur!	84
Vatanın Susuzluğusun SEN!	91
Kendini Seviyor musun?	94
“Başarı” Kullanım Kılavuzu	101

İncitme, Yazıktır, Atanı!	104
Gökkuşığı Tadında Bir Hayat	108
Sev Kardeşim!	112
Kartallardan Muhteşem Ders!	117
Şimdi Sıra Senin!	125
En Önemliyi Fark Etmek	130
Arkadaşım Karınca	135
Az ve Çok	138

SUNUŞ

Sen özelsin!

Emin ol ki çok değerlisin.

Nasıl ki küçücük bir çiçek, taptaze bir baharın öncüsü, muştusu ve habercisi oluyorsa sen de kendine ve ülkene baharın ve ümidin tohumlarını atabilirsin.

Değerli Canlar ve Candan Dostlarım,

Nasıl ki bir taş parçası bile içinde bir sanat barındırıyor, işlendiğinde bir sanat harikası ortaya çıkıyorsa şimdi bir düşünelim bakalım:

Acaba bizlerin derinliklerinde ne harikalar gizlidir...

İçimizde keşfedilmeyi bekleyen ne müthiş hazineler vardır...

Farkımızı ortaya koymak için yetenek ve zenginliklerimizin farkında mıyız?

Akıl ve kalp sarayımız nasıl gelişir?

Kendimizi ne kadar tanıyoruz?

21. Yüzyıl Fatihlerinin özellikleri neler olmalıdır?

Bir gün geriye dönüp baktığımızda “Eyvah! Keşke...” demek istemiyorsanız ve bu soruların cevaplarını bulmak, engelleri aşip başarıya ulaşmak isterseniz buyurun muhabbet etmeye. :)

Cumali Sever

Vatansever

Vatan, atan yüreklere yuva olan vatan ...

Vatan, uğruna kefensiz yatılan ...

Vatan, hürriyetin elbisesi ...

Vatan, bir iman meselesi ...

Geçek vatansever ile sözde vatansever arasındaki fark şu iki örnekte saklı: Biri, *“Bu ülke benim için ne yaptı ki?”* der durur. Gerçek vatansever ise *“Ülkem için ben ne yapabilirim?”* sorusunu sorar ve elinden gelen bir şeyler yapar.

Evet, vatanını özünden seven ve ona tüm benliği ile bağlı olan her hisli yürek, vatanı için gerektiğinde fedakârlık yapmayı göze almalıdır. Yoksa vatan sevgisi, kuru bir laftan öteye geçmez, geçemez. Vatan sevgisini ağzında bir sakız gibi çiğneyip de bir karış iş yapmayanlara bir çift sözüm var dostlarım:

“Bu dünyadaki en kıymetli hazinesini, en değerli varlığını, yani canını; Çanakkale’de, Sarıkamış’ta, Sakarya’da ve vatanın her bir karış toprağında, hiç tereddüt etmeden kurban vermiş yiğitlerin, bu toprakların altında kefensiz yatan aziz şehitlerimizin kemiklerini sızlatmaz mıyız o zaman?” Onlar da vatanlarını seviyorlardı. Zaten sevdikleri için, hatta canlarından da ziyade

bir sevgiyle bağlandıkları için, vatan için ölüme gülererek gittiler. Bu vatan sevgisini isli yürekler anlayamaz asla. Hatta bazen soruyorum kendime, onların vatan sevgisi ile bizim vatan sevgimiz kıyaslansa nasıl bir tablo çıkardı ortaya acaba?

Canlarım ve candan dostlarım, elbette severiz vatanımızı, bilirim. Ancak son zamanlarda vatan sevgimize, şehit dedelerimizin ruhundan sevgi ve fedakârlık üflememiz gerekiyor.

“Ben bir öğrenciyim, ben ne yapabilirim ki elimden ne gelir ki?” diye asla düşünmeyin. Aslında sizler sadece bir öğrenci değilsiniz, aynı zamanda geleceğin umudusunuz; bugünün temeli, yarının güvencesisiniz. Siz, sadece öğrenci değilsiniz, bu vatan için en büyük hazinesiniz elbette. Sizin gücünüz kadar güçlenecek bu memleket. Sizlerin bilimde, teknikte, sanatta ve her alanda başarılarınız kadar daha bir dik duracak bu topraklar. Bakın sizlere, ben daha küçücüğüm ve elimden bir şeyler gelmez diyenlere, küçük bir öykü anlatayım:

“Güzel ve şirin bir ormanda küçük bir yangın çıkmış önce. Orman ne güzeldir değil mi! Orman dünyanın oksijeni, insanların hayat nefesi; hayvanlarınsa biricik barınağı, adeta özgürlük kafesi...

Yangın, kimse müdahale etmeyince yavaş yavaş büyümüş ve her tarafı sarmaya başlamış. Bütün hayvanlar korkmuş, dağılmış ve hepsi sığınacak bir delik aramış. Bu telaş ve koşuşturma esnasında biri, sadece biri *“Ben ne yapabilirim?”* diye düşünmüş. Hemen suyun kenarına gitmiş ve minicik gagasına küçücük bir damla alıvermiş. Evet, bu bir serçeymiş. Yangını söndürmek için kanat çırpmış, durmadan çırpınmış. Serçe, bunları yaparken korkudan bir yerlere saklanmış ‘büyük-

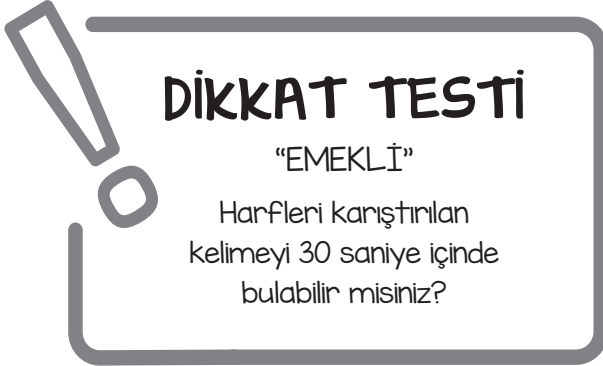
baş'lar, kendini serçeden her zaman büyük görmüş iri cüsseli hayvanlar, alaylı bir şekilde serçeye sormuşlar:

“Hey serçe! Sen küçük gaganla ve aldığın küçük o damlarla, yangını söndürebileceğini mi zannediyorsun?”

Serçenin verdiği cevap, bir o kadar muhteşem ve bir o kadar da düşündürücüdür:

“Ben bu küçük damlalarla yangını söndüremeyebilirim ancak ELİMDEN GELEN DE BUDUR!”

Yaptığımız her işte elimizden gelenin ne kadarını yapıyoruz acaba? Hem söz konusu vatansa sadece elimizden geleni değil, elimizden gelenin daha fazlasını yapmak gerekmez mi?



Söz Konusu Vatanısa

Vatan söz konusuysa her zaman bir şeyler yapılabilir.

“Kafa, göz, gövde, bacak, kol, çene, parmak, el, ayak, Boşanır sırtlara, vadilere, sağanak sağanak.”

Çanakkale öyle bir mahşer ki binlerce canın, ana kuzusunun bir günde vatana kurban verildiği bir mahşer... Yukarıdaki dizelerde M. Akif dedemiz, savaşın dehşetini tüm gerçekliğiyle gözler önüne seriyor. Şimdi sizleri destanların yaşandığı bir güne, yaklaşık yüz yıl öncesine, götürmek istiyorum. Değerli canlarım, kanlı bir çarpışmadan yaralı olarak kurtulmuş yiğit bir dedemizin, bir Çanakkale gazisinin, son sözlerine dikkatiniizi çekmek istiyorum.

Kalbi vatan aşkıyla çarpan bir yüreğin sahibi... Vatanı, namusu kadar kutsal bilen bir yiğit Hüseyin dedemiz ... Ondan bahsetmek istiyorum. Hüseyin dedemizi yaralı olarak Sargıyeri'ne getirirler. Bu açık hava hastanesinde bazen günde yüzlerce hatta binlerce yaralı Mehmetçiğe bakılıyordu. O kadar çok yaralı oluyordu ki bazı günler, değil boş bir yatak, onları koyacak bir yer bile olmuyordu. Her tarafta yaralılar... Bir yatağı bile paylaşmak zorunda olanlar ve ancak bir ağacın gölge-

sinde sığınacak bir yer bulabilenler... Kimisi bedeninden bir parçasını, ayağını, kolunu, gözünü vatanın toprağına bırakmış da gelmiş, kimisi hemen oracıkta canını Rabbine teslim etmiş, kimisi dayanılmaz acılar içerisinde sıranın kendisine gelmesini beklemekte. Kanayan yaralar, inilti, dualar ve son arzular...

Hüseyin dedemizin de yarası ağırdır, belli ki son anlarını yaşamaktadır. Bir ara yaralıları, yiyecek birer parça kuru ekmeğe dağıtılır askerler tarafından. Ekmeği Hüseyin dedemize de uzatırlar. Hüseyin dedemizin uzun zamandır kursağından bir lokma bile geçmemiştir. Önce ekmeği eline alır yemek için, sonra tam yiyecekken ekmeği dağıtan askere geri uzatır. "Al bu ekmeği, ben yemeyeceğim." der. Yanındakiler, "Neden yemiyorsun, hadi yesene, günlerdir açsın!" diye ısrar etseler de yine de ekmeği geri verir. Ekmeği verirken söylediği o son sözler, tüyleri diken diken edecektir:

"Kardaşlarım cephede! Ben nasılsa birazdan öleceğim. Belki bu, son günüm. Bu ekmeği yemem doğru olmaz. Bu ekmeği, cephede düşmanla çarpışan yiğit kardaşlarıma götürün, onlara verin de ekmeğe ziyan olmasın."

Allah aşkına söyler misiniz, bu nasıl bir vatan sevgisi?

Bu nasıl bir kardeşlik sevgisi?

Bu nasıl bir fedakârlık?

Bu nasıl bir incelik?

Bu nasıl bir ruh güzelliği?

Bunu kelimelerle anlatmak asla mümkün değildir. Vatanı için gelmiş ta uzak diyarlardan belki. Düşmanla çarpışmış,

yetmemiş bu uğurda yaralanmış olan Hüseyin dede, son saatlerini yaşarken ve canını bu vatana kurban verecekken sanki bunca fedakârlık yetmemiş gibi son nefesinde ve yiyeceği son lokmada bile yine vatanını, savaştan kardeşlerini düşünabiliyor.

İşte muhtaç olduğumuz ve bize her zaman lazım olacak olan ince bir düşünce örneği. Eğitim asıl bu ince ruhu kazandırmalı yeni nesillere. İşte o zaman köklerden göklere emin adımlarla yükseleceğiz.

Aslında söz konusu vatansa konuşmaktan ziyade harekete geçmek gerekiyor.

Aslında vatan konusunda biraz “dertli” biraz da “deli” olmak da gerekiyor.

Evet dertli olmak...

Dertli olmak, vatanın ve vatanın üstünde yaşayanların dertleriyle dertlenmek demek yani...

Dertli olmak, ben çalışırsam ülkem kazanır diyebilmek yani.

Dertli olmak, vatanın umudu benim, bu ülkenin geleceği bende saklı, düşüncesine sahip olmak demek...

Dertli olmak, İstiklal Marşı’mızdaki:

“ Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?

Şüheda fışkıracak toprağı sıksan, şüheda!

Canı, cânânı, bütün varımı alsın da Hüda,

Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.” sırrıyla kuşanmış yiğitler olmak demek...

Vatan konusunda yukarıda biraz da “deli” olmak gerekir, demiştim ya belki bunu garip bulmuş olabilirsiniz. Yanlış anlamayın sakın! Korkusuz olmayı ve delice çalışmayı kas-

tediyorum. Bu delilik, **“Akıl yoksunluğunun aksine, bir akıl taşkınlığıdır.”** Bunu ifade etmek için özellikle yazdım. Yoksa kendi askerlerinin geri dönüşlerini engellemek ve İspanya’yı fethedebilmek için kendi gemilerini yakan Tarrık Bin Ziyad’ı; İstanbul’u alabilmek için gemileri karadan yürüten Fatih sultan Mehmet’i ve Çanakkale’de 215 kg’lık mermiyi “Allah’ın izniyle kaldırım.” diyerek kaldıran Koca Seyit’i nasıl anlayabiliriz?

Merhum Mehmet Akif ERSOY’un,

“Cehennem olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz.

Bu yol ki hak yoludur, dönme bilmeyiz yürürüz.”

mısralarında ifade ettiği gibi din ve vatan uğrunda, hak bildiği yolda, “Hakk”ın, haklının yanında olduğuna gönülden inanarak, tek başına da kalsa vazgeçmeyip cesaretle ve sarsılmayan bir inançla yürüebilmek için biraz dertli ve biraz da deli olmak gerekiyor dostlarım.



DİKKAT TESTİ

“SUBAT NİL”

Harfleri karıştırılan
kelimeyi 30 saniye içinde
bulabilir misiniz?